

Astrid Marx

Van secretaresse tot sjamaan

Mijn weg naar eenheid

Astrid Marx

Van secretaresse
tot sjamaan

Mijn weg naar eenheid

Uitgeverij
Ten Have

Inhoud

1950-1975

1. Sterfdag Piet	11
2. Ervoor - Braaf meisje wordt secretaresse	16
3. Erna - Rouw	21

1976-1990

4. Wie ben ik?	27
5. Spiritualiteit	34
6. Reïncarnatie	43
7. Australië	46
8. Het Ritueel	56
9. Sjamaan?	63

1991-2000

10. Begin <i>Vision Quest</i> bij Cherokee	77
11. Vancouver en de brullende berg	86
12. Sedona en soulsister	92
13. Katharen	99
14. Heilige berg	106
15. Stilte en South West	114
16. Einde <i>Vision Quest</i> en initiatie	122
17. Drummers	128
18. Vancouver en Eckhart Tolle	132

2001-nu

19. Terug in Nederland	145
20. Hedendaagse sjamaan	149
21. En verder...	166
 Verklarende lijst van woorden, namen en begrippen	 172

1950-1975

1. Sterfdag Piet

Grappen makend met collega's in de koffiepauze, besepte ik niet dat een uur later mijn wereld in elkaar zou storten en nooit meer hetzelfde zou zijn. Alhoewel...

Ik had deze situatie een jaar geleden gedroomd en toen ik naar de kamer van de directeur werd geroepen en daar twee agenten met hun pet in de hand zag staan, wist ik het. Ik verstijfde ter plekke, mijn hart en maag krompen ineem. Ik stamelde: 'Mijn man...'

'Ja,' knikte de oudste van de twee.

'Is hij dood?'

'Ja.'

Mijn lichaam begon hevig te trillen, mijn benen begaven het. Ik greep naar een stoel.

'Zijn er andere mensen bij betrokken?'

'Alleen de vrachtwagenchauffeur die hem heeft geraakt. Hij is in shock, maar is niet gewond.'

Ik ging zitten, versteend en verstomd. Van heel ver weg hoorde ik iemand vragen of ze iemand voor me konden halen.

'Karla.'

Toen ze binnenkwam, zei ik tegen haar: 'Ze zeggen dat Piet dood is, maar dat kan natuurlijk niet.'

Even later stapte ik aan de hand van Karla het kantoor uit. De wereld was in een paar minuten veranderd. Ik merkte dat er vanuit alle hoeken mensen naar me starden, meelijden met me hadden. Ik behoorde nu tot een ander soort mens, was niet meer de secretaresse, een collega van de kunstnie-

renfabriek, maar buitenstaander, paria.

Heel even trok de mist op en kon ik voelen wat er gebeurde; het was hartverscheurend, bevreemdend, alleen en koud, een gapend zwart gat dat zich opende. Dit kon ik onmogelijk aan. Veiligheidskleppen gingen werken en er werd onmiddellijk een immense verdedigingsmuur rond mijn hart opgetrokken. Mijn lichaam trilde nog steeds, mijn geest was volkomen verdoofd, mijn hoofd voelde als in watten gehuld. Een staat waarin ik een lange, lange tijd zou vertoeven.

Karla belde haar man die ons kwam halen. Ik vroeg hem langs de dokter te rijden omdat ik me op de een of andere manier herinnerde dat ik daar een afspraak had. Ik hing aan het bureau van de assistente, want mijn benen weigerden dienst. We konden meteen naar binnen. Geen woord van wat hij zei, bleefde.

Thuisgekomen bevroor ik toen mijn oog viel op het drieluik waaraan Piet schilderde. Het was een naakte mannengestalte, staand langs de kant van de weg, liftend. Niets was nog klaar, behalve de weg en het koffertje aan zijn voeten. Sinister. Later wikkelde ik het in dekens en bracht het naar de zolder; jarenlang uit het zicht.

Er moesten mensen worden gebeld. Ja, natuurlijk. Ik ging er rustig voor zitten. Ik durfde het niet rechtstreeks aan mijn moeder te vertellen want zij had een heel nauwe band met Piet, dus belde ik mijn vader op kantoor.

‘Ben je alleen?’

‘Nee.’

‘Zit je?’

‘Ja.’

‘Piet is dood en jij moet het mama vertellen, maar heel voorzichtig.’

Pauze.

‘We komen er meteen aan.’

Wat moest ik in hemelsnaam aan met zijn ouders? Piet had er bewust voor gekozen hen en zelfs zijn geliefde zus niet meer te zien; een te pijnlijke herinnering aan zijn traumatische jeugd. Ik belde zijn zus; ze begon te huilen.

En onze beste vrienden, Hans en Sylvia. Toen ik het haar vertelde, begon ook zij te huilen. Ik was verbaasd dat mensen konden huilen...

Had ik zijn werk gebeld, andere vrienden? Ik kon het me niet herinneren. We hadden een paar weken ervoor een bezoek gebracht aan vrienden in Beieren, dus ik belde ook hen. Helga hilde eveneens. Tijdens die logeerp partij had iemand tegen ons gezegd, omdat we zo harmonieus overkwamen: ‘Jullie huwelijk lijkt wel een utopie.’

Utopie? Was ons huwelijk werkelijk een utopie? Misschien. Anderen maakten regelmatig een opmerking over het unieke ervan. Kennelijk was onze allesomvattende liefde voor velen zichtbaar.

Nu bestond de ‘realiteit’ uit vaat wassen en logeerbedden opmaken voor familie en vrienden.

Het nieuws verspreidde zich snel en weldra was het een komen en gaan van vrienden, burens en collega’s die hun deelneming betuigden. Ook de man met wie Piet ons huis aan het bouwen was, met zijn eigen handen, bijna klaar. Ik kon er niet aan denken.

Toen kwam Piets vorige baas. Hij en zijn vrouw hadden een paar jaar geleden hun dochter verloren. Zijn vrouw kwam nu pas aan rouwen toe en had het daar heel moeilijk mee. Dat wist ik. Hij wierp een blik op mij en mijn nerveuze glimlach en

praatte dwingend op me in: 'In godsnaam, probeer te huilen!' Zijn woorden waren de enige die door mijn barrière heen drongen. Maar ik kon mezelf niet toestaan te huilen.

Mijn ouders arriveerden, samen met mijn zus. Ze namen het over van Karla. De politie belde en mijn vader en zus gingen Piet identificeren. Daarna lagen zijn horloge en portefeuille in een plastic zak op de salontafel. Betekende dat dat het echt was gebeurd? Moeizame tranen brandden in mijn ogen. Het was te pijnlijk om ook maar in overweging te nemen. Haastig werden de spullen weggehaald.

Het was een zeer vreemde avond. Voor het eerst in wat een eeuwigheid leek, zaten de vier leden van mijn familie bij elkaar aan tafel. Er was nogal wat vervreemding onderling, maar op dit rampzalige moment was iedereen er voor mij en bleken bloedbanden toch sterk.

De beslissingen die genomen moesten worden! Cremeren of begraven? Een jaar geleden was een vriend overleden en hadden we erover gesproken. We wilden allebei een crematie. Gelukkig was dat duidelijk.

De begrafenisondernemer vroeg wat ik wilde doen met de as. Hij moest de vraag driemaal herhalen; het drong niet tot me door.

Welke muziek wilde ik tijdens de plechtigheid? Hiervoor moest ik echt de mist opzij duwen, want muziek was heel belangrijk in ons leven. Ik belde zijn beste vriend. Tussen de brokstukken van mijn leven had ik die avond een rustig gesprek met hem over muziek en wat het voor ons betekende. Piet speelde gitaar op elk denkbaar moment van de dag, thuis en op het podium, eerst in een jazzband en nadat hij zijn duim had gebroken met baseball in een beatband. Hij en zijn gitaar

waren onafscheidelijk. Een van onze favorieten in die dagen was de Amerikaanse groep *Bread*. We kozen David Gates' nummer '*Make it by yourself*', omdat Piet een selfmade man was. We spraken al in de verleden tijd over hem.

Aan het eind van deze krankzinnige dag maakte ik de balans op: Het was woensdag, 12 februari 1975.

Ik was een zwangere weduwe van 25 jaar!

Vanaf hier zou mijn leven opgedeeld zijn in ervoor en erna.

2. Ervoor – Braaf meisje wordt secretaresse

Als kind keek ik met grote ogen de wereld in en zag dat er méér was. Meer dan het blote oog kon waarnemen. Ik vóelde ook dat er meer was. Sferen, spanningen tussen mensen, energieën. Ik wist dat er een verbinding was tussen de mens en de natuur, dat álles dezelfde kern had en met elkaar verbonden was. Het was niet een letterlijk zien of een bewust weten. Het kwam van binnenuit, een innerlijk ‘weten’ waarmee ik in deze wereld was beland.

Bij onze geboorte weten we allemaal waar we vandaan komen, maar die kennis verdwijnt meestal snel vanwege de nadruk op andere dan spirituele zaken in ons westerse, aardse bestaan. Bij mij bleef het besef van heelheid kleven; althans aanvankelijk. Als kind was dit vanzelfsprekend, maar ik had er geen woorden voor.

Ik had een spannende grootvader door wie ik mij begrepen voelde. Een grote, statige man met een donkere huid en een sik. Hij had een bijzondere uitstraling en er zat een geheimzinnige sluier om hem heen. Ik wist dat hij ongewone dingen deed maar niet precies wat. Ik voelde dat hij kon zien tot in mijn ziel. Hij overleed aan een kolendampvergiftiging toen ik veertien jaar was, zonder dat we hierover hadden gesproken.

Ik besepte al snel dat anderen niet hetzelfde zagen of wisten. En door de manier waarop in mijn omgeving over afwijkend

gedrag of niet gangbare meningen werd geoordeeld, was het duidelijk dat het veiliger was om niet over het onzichtbare te praten. Bovendien groeide ik op in een familie waarin ik werd geconditioneerd om mijn mond te houden. Dus ging het spirituele deel van mij ondergronds.

Zoals veel kinderen wilde ik gewoon aardig gevonden worden en me opgenomen voelen in de groep. Ik werd een braaf meisje.

Af en toe kwam mijn eigenheid boven drijven. Ik verzon mijn eigen spelletjes, stoeide met jongens en vond een aantal dingen raar.

Ik vond het raar om zondags in de kerk te horen dat God alleen maar via Jezus te bereiken was. Dat klopte voor mij helemaal niet. God was toch overal?

En ik vond het raar en zelfs aanmatigend om aan te nemen dat de mens hier op aarde de enige intelligente levensvorm in het heelal zou zijn. Ik voelde dat er andere intelligentie al dan niet ver weg aanwezig was. Inmiddels, zo'n vijftig jaar later, is dat bijna bewezen. Het heelal en de sterren boeiden mij; zij waren zo ongeveer het enige dat mij ontzag inboezemde.

Maar ik hield mijn mening voor me. Mijn enkele daad van rebellie bestond uit de aankondiging dat ik niet meer wilde bidden voor het eten; het standaardgebedje zei me niets.

Kennelijk bleef er toch iets hangen van het 'ongebruikelijke', want van jongsaf aan kreeg ik opmerkingen over mijn ogen; men had het gevoel dat ik dwars door hen heen keek.

En er bleef iets hangen van het oppikken van onderliggende vibraties. Want een van de meest vervreemdende ervaringen in mijn jeugd deed ik op toen we met de familie naar een voorstelling van Toon Hermans gingen en hij de beroemde scène 'de doif is dood' speelde. De hele zaal lag slap van het

lachen maar ik moest huilen. De pijn van de onbegrepen man en de duif waren ondraaglijk.

Naast het introverte was er toch ook een extraverte kant van mij die het plezierig vond om in het middelpunt van de belangstelling te staan en zich thuis voelde in de schijnwerpers. Ik vond een manier om die tegenstrijdigheden te overbruggen via toneelspelen.

Op de lagere school zong ik al tokkelend op mijn gitaar mijn keel schor op schoolreisjes en -feestjes. Thuis produceerde ik toneelstukjes tussen de spreekwoordelijke schuifdeuren waarin ik zelf schitterde.

Op de middelbare school werd de jaarlijkse toneelvoorstelling professioneel aangepakt. Tijdens de auditie moest ik uitbeelden dat ik voor het eerst een kathedraal van binnen zag. Daar bleek ik geen enkele moeite mee te hebben: ik kon naar een plek in mij gaan waarin die informatie voorhanden was, kon visualiseren dat ik daar liep en mijn gevoelens aanschouwelijk maken. Ik werd aangenomen en speelde alle vijf schooljaren mee. We kregen lessen in mimiek en dictie en ik had privé piano- en zangles.

Ik gooide mijn ziel en zaligheid erin; werd meestal gecast voor de komische rollen. Er waren recensies in de regionale pers ('Astrid Marx kreeg de lachers op haar hand') en we gingen een keer op tournee.

Ik overwoog naar de toneelschool te gaan, maar na een gesprek met de regisseur annex tekenleraar kwam ik daar van terug. Hij zei dat het alleen zou lukken als ik van binnenuit een enorme drang voelde om te acteren en die had ik niet. Vervolgens schetste hij een beeld van het bestaan van een actrice waarvan vele onregelmatige uren deel uitmaakten en toen wist ik zeker dat ik het niet wilde.

Want inmiddels had ik Piet ontmoet, was ik stapelverliefd en wilde ik al mijn vrije tijd bij hem doorbrengen. Onze prille relatie vertoonde toen al tekenen dat die kon uitgroeien tot een diepe liefde en daar wilde ik al mijn aandacht op richten.

Vandaar dat ik koos voor een conventionele secretaresseopleiding op het keurige Schoevers Instituut, destijds een bijna vanzelfsprekende optie voor meisjes die geen onderwijzeres of verpleegster wilden worden of, in mijn geval dus, geen actrice. Ik bleek er goed in. Ik was ook een doener die het leuk vond om orde uit chaos te scheppen en veel ballen tegelijk in de lucht te houden, handige eigenschappen voor een secretaresse. Vaardigheden als typen en steno kwamen altijd wel ergens te pas en het was makkelijk om werk te vinden.

Het secretaressebestaan leverde een aantal gedenkwaardige gebeurtenissen op. Zo maakte ik de opkomst van de computer in het kantoor mee. Het kostte een paar maanden voordat ik het onder de knie kreeg en het leuk vond. O, wat een opluchting: geen carbonnetjes meer en niet tien keer dezelfde fout hoeven te verbeteren en zitten te pielen, excusez le mot, met Tipp-Ex.

Ten tijde van de eerste landing op de maan werkte ik bij een maandblad voor de luchtvaart. Ik voelde me bevoorrecht dat ik 's nachts kon opblijven uit hoofde van mijn functie en daarna op de Amerikaanse luchtmachtbasis in Soesterberg hun film over de landing kon zien.

Bij Vluchtelingen hulp van de Verenigde Naties vormde het interviewen van mensen een onderdeel van mijn secretaressebaan. Mijn bevindingen werden opgenomen in een rapport voor het Ministerie van Justitie waarna hun status als vluchteling werd bepaald. Een veel te zware opgave voor een twintigjarige. Ik moest onpartijdig blijven en kreeg een keer ongenadig op mijn kop omdat ik mensen met een rammelende

maag geld gaf om eten te kopen. Het was ook niet geheel van gevaar gespeend; ik werd eens met een mes bedreigd door een radeloze, staatloze man die al jaren van het bureaucratische kastje naar de muur werd gestuurd.

Ik heb het nergens lang volgehouden, wat toentertijd nog niet zo vanzelfsprekend was als nu. Zodra iets routine werd of een project eenmaal liep, was de lol eraf.

Ik bouwde contacten op met mensen uit de hele wereld die later van grote waarde bleken, bijvoorbeeld met Amerikaanse experts die hun kennis overdroegen aan Nederlandse collega's van de kunstnierenfabriek waar ik werkte. Een aantal van die contacten werden langdurige vriendschappen.

Op een mooie dag in augustus 1969 trouwde ik met Piet, mijn grote liefde. Ik wentelde mij gelukkig in het warme bad van liefde, werk en huisje-boompje-beestje toen het noodlot toesloeg.